

melighed var den samme, der Aftenen før Begravelsen havde skaffet sig Adgang til Lighuset og strøet et Væld af Roser over hans Kiste.

Mens Per talte, sad Fru Engelhardt i en tankefuld Stilling med Albuen paa Bordet og lod Spidsen af sin Lillefinger glide rundt langs med Randen af Vinglasset. Hendes Ansigt havde et halvt fraværende Udtryk. Det saae ud, som om hun høfligt men ikke særdeles interesseret hørte paa en lidt for langstrakt Fortælling. Først da Per fandt paa at fordybe sig i Neergaards Fortid og fortælle, hvad han havde hørt om hans opgivne diplomatiske Løbebane, begyndte hun at vise Tegn paa Utaalmodighed. Hun tog en Drue fra Frugtskaalen, dyppede den i sin Vin og gav sig til at suge paa den; afbrød ham derpaa undskyldende med et Spørgsmaal om en ganske anden Sag, der „pludselig faldt hende ind“, og bad ham samtidig ringe paa Opvarteren for at faa Kaffen bragt ind. Da Per endnu ikke syntes tilbøjelig til at slippe Emnet, rejste hun sig resolut, sagde „Tak for Mad“ og gik hen til det opslaaede Klaver.

„Hvad skal jeg spille?“ sagde hun efter at have prøvet Instrumentet med et Par raske Løb op og ned ad Tangenterne. „Kender De denne?“ spurgte hun, og et Brus af falske Toner hamredes op af Klaverets Dyb. — „Waldtraum“, forklarede hun midt under Udførelsen.

Men Per var paany blevet tavs og indadvendt. Det var ham paafaldende, at hun ikke viste mere Interesse for et ulykkeligt Menneske, der dog havde hørt til hendes Omgang, havde været hendes ydmyge Beundrer, ja hendes Balkavaler, endnu Natten før han aflivede sig. Som noget ubestemmelig sort og uhyggeligt flagrede den Mistanke ind i hans Bevidsthed: Kunde Neergaard have været noget mere? Var hendes Ligegyldighed forstilt? Men han fik ikke Tid til andet end netop at gribe Tanken i Flugten. Foruroliget af hans Tavshed havde Fru Engelhardt pludselig afbrudt sit Spil og rejst sig; bagfra lagde hun nu sine Arme om hans Hals og tvang hans Hoved bagover, saa deres Øjne mødtes. Nej, det er umuligt! tænkte Per, da han saae Smi-